

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2017. március 5.
(vasárnap)

Horváth Géza

2.

KISÉRTÉSBEN GYŐZEDELMEK

Énekek: 138,1; 483,1.2. 14-15; 511,3; 461

Lekció: Máté 4,1-11

Alapige: Máté 4,1-4

Akkor elvitte Jézust a Lélek a pusztába, hogy megkísértse az ördög. Miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végül megéhezett. Ekkor odament hozzá a kísértő, és ezt mondta: „Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré. Ő így válaszolt: „Meg van írva: Nemcsak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.”

Imádkozzunk!

Nem győzünk csodálkozni, mennyei Édesatyánk, azon, hogy nemcsak mennybéli felséges Istennek szólíthatunk, hanem Atyánknak nevezhetünk. Valóban igaz az énekben, hogy te, noha ily felséges vagy, erőd, méltóságod ily nagy, mégis arra méltóztatsz bennünket, és megengeded nekünk, hogy így szólítsunk: Édesatyánk!

Köszönjük, hogy ebben benne van a mi Urunk Jézus Krisztus iránti hála, szeretet és magasztalás. Mert ha Ő nem jön, és nem kapcsol össze veled, ha nem jár közben értünk, ha Ő nem lett volna engesztelő áldozat a bűneinkért, ha nem lakna Ő hit által a szívünkben, akkor ezt soha nem mondhatnánk ki. Nem lenne rá ugyanis jogunk, jogosultságunk, nem lenne rá semmilyen felhatalmazásunk.

Köszönjük, hogy Jézus Krisztus maga biztatott erre bennünket, hogy így imádkozzunk. Hogy már rögtön az imádságunk elején felköltse bennünk irántad azt a gyermeki félelmet, bizalmat és szeretetet, amely által eléd tárjuk hálaadással imádságainkat és könyörgéseinket.

Kérünk, hogy most is hirdettesd a te igédet. Kérünk, hadd tudjunk figyelni rá, végy el minden akadályt, ami megakadályoz abban, hogy feszülten figyeljük azt, amit te akarsz mondani nekünk. Köszönjük, hogy meghallgatsz bennünket.

Ámen.

(2) KÍSÉRTÉSBEN GYŐZEDELMEK

Igehirdetés

A mai vasárnapon böjt első vasárnapja van, és egyházunkban március első vasárnapja mindig az ú.n. Biblia-vasárnap, amelyen különösen is megköszönjük Istennek igéjét. Azt, hogy igéje élő és ható, és ezen a mai napon odafigyelünk arra, nemcsak imádságban, hanem adományainkkal is, hogy Isten igéje eljusson másokhoz is, hogy terjedjen Istennek beszéde. Figyeljünk arra, hogy életünkben kicsendüljön az egész környékre Istennek az igéje és beszéde.

Már múlt vasárnap is hallhattuk ennek a történetnek az első részét, és mivel akkor nem tudtuk befejezni ennek az üzenetét, ezért szeretném folytatni a mai vasárnapon is Isten segítségével ennek a drága szentírási szakasznak, Jézus Krisztus megkísértése történetének az üzenetét.

Láttuk, hogy Jézus Krisztus azért kísértetett meg, mert mindenben előtünk akart járni. Így kellett átmennie a kísértésen is. Nem azért ment ki a pusztába, hogy böjtöljön, hanem azért, hogy megkísértessen. De miután ott volt a pusztában, böjtölt, és amikor azt mondja Isten igéje, hogy 40 nap, 40 éjjel böjtölt és annak végén megéhezett, az azt jelentette, hogy Jézus Krisztus ez alatt az idő alatt nem volt éhes, mert valami egészen más töltötte be Őt. Egészen betöltötte az Atyával való személyes kapcsolat, és drága együttlét.

Láttuk azt is, hogy a böjt nem cél, hanem eszköz a hívó ember életében. Nem kötelezően előírt vallási dolog, hanem vállalható valamilyen lelki cél érdekében. Nem azért nem evett Jézus a pusztában, mert nem volt mit, hanem azért, mert nem volt éhes.

Megkísértetik az ördögtől, ami azt jelenti a számunkra, hogy minden kísértés mögött a Sátán áll. A Biblia kijelenti, hogy Isten nem kísért senkit. Azért nem kísért Isten senkit, mert nem célja, hogy az ember tőle elszakadjon. Hiszen az embert valóságos igazságban és szentségben azért teremtette, hogy vele örökké tartó és boldog kapcsolatban éljen. Istennek soha nem volt célja, és soha nem lesz célja ezután sem, hogy ez a kapcsolat tönkremenjen, vagy ez a kapcsolat megszakadjon, vagy esetleg fellazuljon.

A mai igénk azonban azt mondja, hogy bár az ördög kísért, de Isten tart meg a kísértésben. Isten igéje alatt itt az Isten akaratát értjük.

Az első kísértés úgy hangzott, hogy azt mondja neki a Sátán: a kövek változzanak kenyerekké. Mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyerekké. Jézus úgy válaszol: meg van írva, nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, mely az Isten szájából származik. — Ez nagyon fontos mondat. Néhány részletére is fogunk tovább figyelni.

Az első, amit kiemelek, ami talán a múlt vasárnap nem hangzott az, hogy amikor Jézus ellenáll ennek a kísértésnek, akkor azért áll ellen, mert a kenyérkérdést az Isten a bűneset után egészen másként akarta megoldani.

A Károli Bibliában írva is van az ige után kicsi betűkkel, és hivatkozik az 1Mózes 3,17-re. Ott az van, hogy Isten azt mondta a bűneset után az embernek, hogy a kenyerét mivel szerezzék meg: fáradságos munkával.

Tehát Jézus Krisztus nem állhatott ennek ellen, nem is akart szembeszégni Isten akaratával, akinek az volt az akarata, hogy fáradságos munkával

szerezd meg a kenyeredet. — Ez azt jelenti számunkra, hogy az, ami nekünk szükséges, vagy ami nekünk kellene, vagy amit szeretnénk, vagy ami hiányzik az életünkől, azt nem mindegy, milyen úton érjük el. Nem mindegy, hogy ördögi úton érjük-e el, vagy pedig Istennek engedelmeskedve. Nem mindegy, hiszen a mai ember azt mondja, hogy mindegy, minden áron, csak sikerüljön, csak bejöjjön, csak elérjük. És még hozzá is teszi a hitetlen ember: mert a cél szentesíti még az eszközt is.

Jézus Krisztus ebben az igében tanít bennünket arra, hogy Istennek van egy akarata, amelyet Ő kijelentett. Ha valaki nem ismeri Isten akaratát, arra pedig az érvényes, hogy a törvény nem tudása nem mentesít senkit a törvény megtartása alól. Ha valaki nem tud egy jogszabályt, azt egy eljárásban nem fogják neki elnézni: ja, kérem, én erről nem tudtam. Mert ha egyszer kihirdették, ha egyszer hatályba lépett, akkor az érvényes.

Isten tehát kijelentette akaratát, hatályba lépett azonnal, és ez az volt, hogy fáradságos munkával szerezd meg a kenyeredet. De ha valaki Isten igéjébe bele akar kötni, akkor esetleg megkérdezhetné: akkor mi van az ötezer ember megvendégelésénél? Mert ott nem fáradságos munkával szereztek meg a kenyeret, hanem Jézus Krisztus abból az öt kis kenyérből és két halból csodálatos módon adja a sokaságnak a kenyeret. Vagy mondhatná valaki, hogy a 40 éves pusztai vándorlás alatt, nem fáradságos munkával ették a kenyeret, legfeljebb annyi fáradságuk volt, hogy le kellett hajolni, és össze kellett szedni a mannát.

Az Isten igéjében nincs itt ellentét, csak tudnunk kell egy nagyon nagy dolgot, egy fő dolgot az Isten igéjéből. Mégpedig azt, hogy Isten adhat más utasítást és más parancsot, mert Ő felette van annak a törvénynek, amit Ő maga adott. A törvényhozóknak mindig joguk van a törvényt megváltoztatni. A törvényhozóknak mindig joguk van a törvényt kiegészíteni. Vagy egy-egy helyzetre alkalmazni. És ha Isten hoz egy általános szabályt, ha mond egy általános törvényt, az van érvényben addig, amíg mást nem jelent ki.

Most is nézzük meg Isten igéjében, amikor Jézus Krisztus kezébe veszi a kenyeret és a halat az ötezer ember történetében: „Felemelte szemeit az égre és hálát adott az Atyának.” — Mert ez olyan helyzet, olyan szituáció, hogy ott van az a sok ember és éhesek. És itt nyilván nem dolgozni fognak, hanem mivel a törvényadó felette van a törvénynek, Jézus Krisztus is ránéz az Atyára, és az Atya megengedi neki, feloldja ezt a törvényt, megszorítja és megáldja a kenyeret és jóllakik mindenki. Ez történt a 40 év alatt is.

A pusztai vándorlás alatt hogyan tudott volna Izráel népe vetni és aratni? Ha elvetettek valahol és Isten tovább viszi őket? Nem mentek vissza aratni, hanem otthagyták azt a földet, azt a helyet és mentek tovább. Ezért Isten felül-írja a törvényt, és egy más utasítást ad. És nekünk az a csodálatos — legalábbis a számomra, amikor ezt a Bibliából megértettem —, hogy nekünk olyan Istenünk van, aki ugyan kijelentette az igéjét, de az is igaz, hogy a mi élethelyzetünkől függően, ahogy Ő gondolja, „napról-napra gondot visel rólunk szabadításunk Istene”, és az Ő híveinek az életét úgy és ott tölti be, ahogyan Ő akarja, ahogyan Ő jónak látja.

(2) KÍSÉRTÉSBEN GYŐZEDELMEK

Éppen ezért Isten ígéje mégis nagyon komoly, hiszen azt mondja: fáradságos munkával szerezd meg a te kenyeredet. Nem ügyeskedéssel, nem szerencsejátékkal. Amikor ügyeskedéssel akarta megszerezni, néhány évvel ezelőtt a TV is sokat foglalkozott vele, hogy kevés munkával sok száz milliót lehetett keresni, abszolút nem fáradságos munkával, csak egy kis jogszabály-ismerettel, akkor a TV-ben ez nagy port kavart fel, nem tudom emlékszünk-e arra, hogy mivel indokolták, hogy ez miért nem helyes? Mert úgy, ahogy a dogmatikusok mondják a 8. parancsoltnál, ez a jogosság látszata alatt történt. Mert volt szerződés, volt megegyezés. Amikor megkérdezték a riportereket, hogy mégis, mi a bajuk ezzel, az volt a válasz: mert ez az emberek jó ízlésébe ütközik.

Az Isten gyermekeinek az ilyen dolog nem a jó ízlésébe ütközik, hanem Isten törvényébe, Isten kijelentett ígétébe ütközik. Jézus Krisztus ezért mondja azt, hogy nem azért, mert az ördög mondta neki, hogy ezt csinálja, hanem mert Isten nem mondta neki, hogy ezt kell tennie. Mert érvényben maradt a főszabály: nem hágtá át Istennek az ígését.

Ilyenkor egyszer megkérdezte tőlem valaki: tiszteletes úr, akkor a nyugdíjamat sem vehetem fel? Mert azt is csak hozza a postás, az sem fáradságos munka, hogy aláírom a postautalványt. — Mondtam neki: de azt nyugodtan felveheti. Tehát nehogy itt valaki rosszul érezze magát. Érdekes, hogy milyen kérdések vannak az emberszívben. Nyugodtan felveheti, mert azért fáradságos munkával megdolgozott, csak nem 30 évvel ezelőtt kapta meg, hanem most kapja meg.

„Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden ígével, mely az Isten szájából származik.” — Mit akar ezzel Jézus Krisztus kijelenteni? Azt, hogy nem baj, ha nincs kenyér, de az baj, ha nincs ige. Azt akarja Jézus ezzel elmondani, hogy nem baj, ha a kenyérnek szűkével vagyunk, de az baj, ha az ige nélkül akarunk élni. Azt akarja ezzel kijelenteni az Úr Jézus Krisztus, hogy fontos a kenyér, de az első és fő dolog Istennek az ígéje. — Benne van ebben az is, hogy kenyérrel is él az ember. Mert azt mondja Jézus: nemcsak kenyérrel él az ember. Benne van ebben az a bibliai tanítás, hogy Isten a mi testünkről is gondoskodik.

Nem úgy van, mint az ókoriak gondolták, hogy a test az haszontalan, a bűnös, de a lélek... Isten testet formált nekünk. A Biblia nem becsüli le a testet, sőt azt mondja: a ti testetek a bennetek levő Szentléleknek a temploma. A sátorház, amely elbomlik — nemrégén egy temetésen mondtam — nekünk, a szeretteinknek a sátorháza is nagyon drága. Pedig elbomlik.

Jézus példát adott nekünk, tanítást adott, hogy mi a sorrend, mi a fontosabb. Testi vagy lelki emberek vagyunk-e inkább, mert a testiek a test dolgaira törekszenek, a lelkiek pedig a lelkieket tartják fontosnak.

Érdekes, hogy „minden ígével, amely az Isten szájából származik” — és ezt a következő kísértésnél értjük meg, hogy miért fontos mind a két kifejezés, az, hogy minden ígével és az Isten szájából származik.

Itt azt a bibliai tanítást szeretném továbbadni, hogy a Sátán, amikor a következő kísértésben az Isten ígését idézi, és azt mondja: „Vesd le magad innen a templom tetejéről, mert meg van írva: angyalainak parancsol felőled, és ké-

zen hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe.” Itt azzal a bibliai tanítással találkozunk, hogy a Sátán tudja Isten igéjét. Mi akkor a baj? Az, hogy a Sátán nem érti az Istennek az igéjét. Az a tanítás ebből, hogy nemcsak tudnunk kell Isten igéjét, hanem elsősorban Isten igéjét értenünk kell.

Nemrég valaki itt a gyülekezetből mondta nekem: képzeld már el, van egy ismerősöm, egy szektához tartozik, és kívülről tudja az Újszövetséget. Micsoda jó dolog. Le is vizsgáztatta ez a testvérünk, hogy elkezdte az igét, és ő kapásból tudta folytatni. Elmondta a fejezet végéig kapásból.

Nagyszerű dolog? Biztos. Becsülendő? Igen. — Bár mi is tudnánk kívülről az egész Újszövetséget!

Erről a szektatagról mégis az a meggyőződésem, hogy lehet, hogy tudta Isten igéjét, de nem értette. Mint ahogy a zsidó rabbik is. Ők meg az Ószövetséget tudták, és mégsem értették, hogy az Ószövetség kiről beszél.

Meglátjátok, ha azt az igét idézem nektek a Cselekedetek 8-ból, amikor Fülöp felmegy a szerecsen komornyik mellé, felül, és olvassa Ézsaiás prófétát, akkor Fülöp nem azt kérdezi tőle, hogy mit olvasol? Már megtanultad-e ezt a részt, amit az Ézsaiás 53-ból megvettél? Hanem mit kérdez Fülöp? Érted-e, amit olvasol? Mert szegény szerecsen komornyik hiába olvassa addig, amíg nem érti. El is mondja: kiről mondja ezt a próféta? Önmagáról, vagy valaki másról? Szegény nem érti Istennek az igéjét.

Itt lássuk meg, ebből a szentírási szakaszból, amikor a Sátán idézi az igét, mégpedig a 91. zsoltár 11-13 verséből. Ha ott elolvassuk, és összevetjük, mi van ott megírva, akkor látjuk, hogy a Sátán úgy idézi Isten igéjét, hogy nem pontosan, hanem kénye-kedve szerint. Ha elolvassuk, meglátjuk, hogy kiollózza belőle azt, amit ő el akar mondani. Ezért tartom nagyon fontosnak azt a kis szót, ami ott és a görögben is benne van, tehát az eredeti szent szövegben is benne van, hogy minden igével, mely az Isten szájából származik.

Most nem akarok arról beszélni, de ez nagy tanítás nekünk arról, hogy mindig vigyázzunk a kiragadott igéekkel. Példának szolgáltunk mondani: a Bibliában az is benne van, hogy nincs Isten. A Bibliában ki van jelentve, hogy nincs Isten. Nem megdöbbenítő? A Zsoltárokból. Ugyan le van írva, hogy nincs Isten, de hogyan folytatódik? „Így szól a bolond az ő szívében.” — Ha csak azt emeljük ki, hogy nincs Isten, nehogy odaadjuk valakinek igés-lapon ezt a kiragadott igét, — mert a bolond szól az ő szívében így.

Ezért nagyon fontos, amikor Jézus azt mondja: minden igével, mely az Isten szájából származik. Ezért fontos, amikor az apostol azt mondja: Istennek a teljes akaratát hirdettük nektek. — A szekták itt tévednek elsősorban, amikor kiragadnak valamit, és azt mindenek elébe helyezik. — Jézus Krisztus azonban megmondta nekünk, hogy minden igével, amely az Isten szájából származik.

Mit hagy ki itt a Sátán? A 91. zsoltárból azt hagyja ki a Sátán, mert ez benne van, hogy angyalainak parancsol, hogy őrizzenek téged, de kihagyja azt a Sátán, hogy téged minden utadban. — Ezt a Sátán nem idézi.

Mert mit jelent ez? Azt jelenti, hogy az Isten az övéit minden úton megőrzi, amely az életükben Istentől rendelt út. Minden út, azt jelenti, hogy minden

(2) KÍSÉRTÉSBEN GYŐZEDELMEK

te utadban nem az, amit te gondolsz jónak, hanem az, ami Istentől neked rendelt út, azon az Isten meg fog őrizni.

Példa, amikor a tanítványok a viharba kerülnek, akkor Jézus rendeli őket arra az útra: Menjetek át a túlsó partra! És azt, hogy szemükre hányja: mit féltek kicsinyhitűek, azért van, mert ők féltek, hogy elvesznek azon az úton, amelyre Isten rendelte őket, amelyre Jézus Krisztus rendelte őket. Hát azon az úton, hogy veszhetnek el?

A zsoltáros azt mondja: „Még ha a halál árnyékának a völgyében járok is, de nem félek, mert te velem vagy.” — Mert, ha olyan úton vagyok, amelyet te adtál nekem, amelyre te igazítottad a lábamat, azon nem veszhetek el! Ott parancsol az angyaloknak. De, ha olyan úton vagyok, amely az én utam, ha letérek jobbra vagy balra az Isten útjáról, akkor én ott ne várjam, hogy Isten ott engem meg fog őrizni. Megőrizhet. — De a Sátán nem idézi Isten igéjét helyesen.

Miért nem volt ez az Isten útja? Azért, mert Jézus Krisztusnak nem a templom ormára kellett mennie, nem azért jött, hogy onnan levesse magát, hanem neki a templomba kellett bemennie. A jeruzsálemi templom ezért állt. Ezért építtette újjá Isten, amikor lerombolták is, mert ide kell eljönnie a Krisztusnak, ez történt virágvasárnap. Ide kell bejönnie az engesztelő áldozatnak. Nem a templom ormára. Nem a templom párkányára kell neki mennie, hanem a templomba, hogy engesztelő áldozat legyen, hogy odaálljon a bárányok, a bakok és a bikák helyére.

Az is nagyon lényeges: „Amely az Isten szájából származik”. Tehát nemcsak azt mondja, hogy minden igével él, hanem minden igével, amely az Isten szájából származik. — Azért nagyon fontos itt ez a kifejezés, mert nem azt mondja: amely Isten szájából származott, hanem azt mondja: származik. — Ugye milyen nagy különbség van a kettő között? Ezzel Jézus Krisztus kijelenti, hogy a mi Istenünk ma is szól hozzánk. Ezzel Jézus kijelenti, hogy Istennek van egy írott igéje, amelyhez senki hozzá nem tehet, és senki el nem vehet. De ez az Isten igéje a hívő ember számára élő és ható! Nem holt betű! És ez az Isten ma is beszél.

„Amely Isten szájából származik.” Ebben persze az is benne van, hogy éppen ezért a hívő embernek állandóan halló szívének kell lennie és engedelmességni kész akaratának kell lennie. „Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád.”

És megértjük, ha a Thesszalonikai levelet, amelyet most a Biblia-iskolában vettünk nemrég, és ott is elmondtam: amikor Thesszalonikába Pál apostol megírja a levelét, akkor mit ír? „Hálát adunk az Istennek szüntelenül, hogy ti befogadván az Istennek általunk hirdetett beszédét, nem úgy fogadtátok, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét, aminthogy valósággal az is, mely munkálkodik is bennetek, akik hisztek.” — Milyen szépen írta meg az énekíró, amikor azt írta: aki úgy szól ma is, ahogy régen szólt. Nem változik, az ő, és az lesz, aki volt. — Tehát aki szól ma is.

Éppen ezért azt mondja nekünk az ige: érteni az igét! Nem azt tudjátok, mi az Isten akarata, hanem azt mondja: megértsetek, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.

A harmadik kísértés pedig arról szól, hogy a Sátán megmutatja Jézusnak a világ összes országát, és azt mondja neki: „Mindezeket neked adom, ha leborulva imádsz engem.”

Megint mi a fő szabály? Az, hogy az igében az van: mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, lelkében pedig kárt vall? Mit akar a Sátán? Mert ezzel kísért bennünket is.

Ha látunk valami nagyon szépet, ha valaki egy mini garzonban lakik és meglát egy tíz szobás, háromszintes házat... Nem hiszem, hogy a szívében nincs ott, hogy azért itt is el tudnám tengetni az életemet.

Jézusnak megmutatja a föld minden országát. Kecsegtet a Sátán nagy fizetéssel, sikerrel. Ezt mindig beveti. Az Éden-kertben is bevetette. Nagyok lesztek, hatalmasok lesztek, gazdagok lesztek. Beveti, a Sátán ugyanazt a csalit teszi a horogra. De mit akar ezzel a Sátán? Azt akarja elérni, hogy javaink forrásának ne az élő Istent tekintsük. Mert tudja, ha valaki javai forrásának és ajándékai küldőjének és adójának nem az élő Istent tekinti, annak a szívében nem hála lesz, hanem gőg. Nem öröm lesz, hanem nagyozolás. Az nem azt fogja mondani: az Úr adta, hanem azt fogja mondani: én szereztem meg. Mindegy, milyen úton? Nem mindegy! Megvan az alapige: „Keressétek először az Isten országát és az Ő igazságát.” — Ráadásul az Isten az övéit nem hagyja szűkölködni és mindazt megadja, ami testi és lelki életükre nézve szükséges.

Hogyha a Sától fogadnánk el valamit, akkor nem mondhatnánk azt: „mid van, amit nem Istentől kaptál volna”, hanem az embert gőgössé tenné, elbizakodottá tenné, és azt mondaná: semmim nincs, amit nem én szereztem meg.

Éppen ezért, olyan drága, hogy Jézus Krisztusban semmi vágy nem támadt arra, ami világi, földi, ami mulandó. A világ összes országa. Mert mi lesz a világ összes országa? Ha komolyan vesszük az apostol által írt ígét, akkor tudjuk, hogy a világ összes országa recsegve-ropogva fog elbomlani és aláhullani, mert új eget és új földet várunk. A Sátán mindig ilyennel akar kecsegtetni, azzal, ami mulandó, hogy vedd le tekintetedet arról, ami örökkévaló, arról, ami földi, hogy ne nézz a mennyekre, arra, amiről azt gondolod, hogy téged boldoggá tehet, de még nyomorultabbá és még szomorúbbá. Mert a Sátánnak mindig az a célja: nagyot mondani, és tudjuk az Éden-kerti történetből, a megkísértés ot-tani történetéből: valami nagy dolgot akart mondani, de nemhogy nagy nem lesz az ember, hanem még az is elmúlik, ami volt.

„Elment tőle egy időre a Sátán”, de csak egy időre, mert tovább próbálkozik.

Ez viszont a számunkra nem olyan jó, hogy az ördög kitartó, de Jézus Krisztus azért íratta le az igében, hogy erre számoljunk és készüljünk. De ott van az ígét: nekünk van olyan főpapunk, Jézus Krisztus, aki megindul a gyarlóságainkon, aki megkísértetett, aki győzött, és aki azt mondja: „Hívj segítségül engem..., én megszabadítlak téged, és te dicsőítesz engem.”

Jézus Krisztus még a kereszten is megkísértetett: „Ha Isten Fia vagy, szállj le.” Kísértetett akkor, amikor Péter azt mondja: ez veled nem eshetik meg. Hát ez kizárt dolog. Jézus azt mondja neki egyszer: „Távozz tőlem, Sátán!” Mert ebben azt látja: itt is kísérti a Sátán: letéríteni a megváltás útjáról.

(2) KÍSÉRTÉSBEN GYŐZEDELMES

Áldjuk a mi drága Urunkat, Jézust, hogy Ő kitartott, engedelmes volt halálig”, mert különben nem lenne váltság, új élet, nem lenne örök életünk és üdvösségünk, boldog halálunk és dicső feltámadásunk, ha Jézus Krisztus, az Isten Fia elbukik ebben a kísértésben. De győzött Jézus. Megéneкли az énekíró ezt a győzelmet, ezt zengi a Biblia, az Újszövetség, ezt a győzelmet, ezt a halleluját. És mi is örvendezzünk, vigadjunk, mert Krisztus lett a vigaszunk.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy szenvedésben engedelmes, kísértésben győzedelmes voltál és vagy.

Magasztalunk azért, hogy ezt az igét adtad nekünk, elmondtad a tanítványoknak. Köszönjük, hogy leírták örök tanulságként, és drága biztatásként.

Megvalljuk, hogy kísérhetőek vagyunk, Urunk, és bennünket is gyakran körülvesz a kísértés töre, és még azzal is akar ijeszteni, hogy üdvösségünket elveszíthetjük. Adj nekünk, Urunk, teljes bizodalmat, hogy testestől-lelkestől ti-eid vagyunk. Adj nekünk teljes bizonyosságot, hogy megváltottál bennünket az ördög minden hatalmából, és meg is őrzöl úgy, hogy a mennyei Atya akarata nélkül egy hajszál sem eshetik le a fejünkről.

Kérünk, áldd meg betegeinket, vigasztald gyászolóinkat. Kérünk, áldd meg egyházunkat. Kérünk, áldd meg népünket, nemzetünket, határon innen, határon túl, az egész világra szétszóródott magyar reformátusságot, akik összejönnek ezen a napon téged imádni, magasztalni. Áldd meg, Urunk, a misszióban levőket, akik az ige hirdetésében, fordításában vesznek részt, hogy minden néphez eljusson és minden nyelvjáráshoz a te beszéded.

Hallgass meg minket kegyelmedből.

Ámen.

461. ének

Howard S..1710–1782.

Bár bűn és kín gyötör, És ne-héz bár szívem, A
Sá-tán é-le-tem-re tör: Két-ség-be nem e-sem.

2. Bár vétkem súlya nagy, Mégis hozzád jövök:
A bűnnek gyűlöelője vagy, De kegyelmed örök.

3. Az én erőm kicsiny, S a bűn erős nagyon: Te
tudsz s akarsz segíteni, Hát segíts bajomon!

4. Az ég oly messze van, Még messzebb tőled én,
De szent igédben írva van, Hogy irgalmad enyém.

5. Nem félek senkitől, Hisz te vigyázzsz réám, Már
bánat és gond sem gyötör: Meghallgatod imám.

6. Jézusban bízva én Szívemet átadom, Mert így,
tudom: akármi ér, Atyám szeret nagyon.

Brontë Anna 1822–1848.